

Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (πρώτο πενταμελές τμήμα)

της 24ης Μαρτίου 2017*

«Προσφυγή ακυρώσεως — Γεωργία — Κοινή οργάνωση των αγορών — Απαιτούμενα μέτρα λόγω της προσχωρήσεως νέων κρατών μελών — Προς χρέωση ποσό για τις πλεονάζουσες ποσότητες ζάχαρης που δεν απομακρύνθηκαν από την αγορά — Αίτηση τροποποιήσεως απρόσβλητης αποφάσεως της Επιτροπής — Απόρριψη της αιτήσεως — Πράξη μη υποκείμενη σε προσφυγή — Επιβεβαιωτική πράξη — Έλλειψη νέων ουσιωδών στοιχείων — Απαράδεκτο»

Στην υπόθεση T-117/15,

Δημοκρατία της Εσθονίας, εκπροσωπούμενη από την K. Kraavi-Käerdi,

προσφεύγουσα,

υποστηριζόμενη από την

Δημοκρατία της Λεττονίας, εκπροσωπούμενη από τον I. Kalniņš και την D. Pelše,

παρεμβαίνουσα,

κατά

Ευρωπαϊκής Επιτροπής, εκπροσωπούμενης αρχικώς από την L. Naaber-Kivisoo και τον P. Ondrůšek, και στη συνέχεια, από τον P. Ondrůšek, επικουρούμενο από τον M. Kärson, δικηγόρο,

καθής,

με αντικείμενο αίτημα, δυνάμει του άρθρου 263 ΣΛΕΕ, περί ακυρώσεως της αποφάσεως που φέρεται να περιέχεται στο έγγραφο της Επιτροπής της 22ας Δεκεμβρίου 2014, με το οποίο το εν λόγω θεσμικό όργανο αρνήθηκε να τροποποιήσει την απόφασή του 2006/776/ΕΚ, της 13ης Νοεμβρίου 2006, σχετικά με τα προς χρέωση ποσά για τις πλεονάζουσες ποσότητες ζάχαρης που δεν απομακρύνθηκαν από την αγορά (ΕΕ 2006, L 314, σ. 35),

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πρώτο πενταμελές τμήμα),

συγκείμενο από τους H. Kanninen (εισηγητή), πρόεδρο, I. Pelikánová, E. Buttigieg, S. Gervasoni και L. Calvo-Sotelo Ibáñez-Martín, δικαστές,

γραμματέας: S. Bukšek Tomac, διοικητική υπάλληλος,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 7ης Σεπτεμβρίου 2016,

* Γλώσσα διαδικασίας: η εσθονική.

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Ιστορικό της διαφοράς

Πρωτογενές δίκαιο

1 Στο πλαίσιο της διευρύνσεως της Ευρωπαϊκής Ένωσης, η οποία κατέληξε στην προσχώρηση, την 1η Μαΐου 2004, της Τσεχικής Δημοκρατίας, της Δημοκρατίας της Εσθονίας, της Δημοκρατίας της Κύπρου, της Δημοκρατίας της Λεττονίας, της Δημοκρατίας της Λιθουανίας, της Δημοκρατίας της Ουγγαρίας, της Δημοκρατίας της Μάλτας, της Δημοκρατίας της Πολωνίας, της Δημοκρατίας της Σλοβενίας και της Σλοβακικής Δημοκρατίας (στο εξής: νέα κράτη μέλη) στην Ένωση (στο εξής: προσχώρηση), η Ένωση και τα νέα κράτη μέλη άρχισαν διαπραγματεύσεις για πολλά θέματα, τα οποία ομαδοποιήθηκαν σε κεφάλαια διαπραγματεύσεως. Η διαπραγμάτευση στο πλαίσιο του κεφαλαίου για τη γεωργία αφορούσε κυρίως τη νομική κατάσταση των αποθεμάτων γεωργικών προϊόντων τα οποία βρίσκονταν σε ελεύθερη κυκλοφορία στο έδαφος των νέων κρατών μελών κατά την ημερομηνία προσχωρήσεως και υπερέβαιναν την ποσότητα που μπορούσε να θεωρηθεί κανονικό απόθεμα εκ μεταφοράς (στο εξής: πλεονάζοντα αποθέματα).

2 Το ζήτημα αυτό διέπεται, δυνάμει του άρθρου 22 της Πράξεως περί των όρων προσχωρήσεως των νέων κρατών μελών και των προσαρμογών των Συνθηκών επί των οποίων βασίζεται η Ευρωπαϊκή Ένωση (ΕΕ 2003, L 236, σ. 33, στο εξής: Πράξη Προσχωρήσεως), από το σημείο 4 του παραρτήματος IV της Πράξεως Προσχωρήσεως, το οποίο ορίζει τα εξής:

«[...]

2. Τα αποθέματα [γεωργικών προϊόντων], ιδιωτικά και δημόσια, τα οποία την ημερομηνία προσχώρησης βρίσκονται σε ελεύθερη κυκλοφορία στο έδαφος των νέων κρατών μελών και τα οποία υπερβαίνουν την ποσότητα, η οποία μπορεί να θεωρηθεί κανονικό απόθεμα εκ μεταφοράς, πρέπει να καταστρέφονται με επιβάρυνση των νέων κρατών μελών.

Η έννοια του κανονικού αποθέματος εκ μεταφοράς ορίζεται για κάθε προϊόν με βάση τα κριτήρια και τους στόχους που ισχύουν ειδικά για κάθε κοινή οργάνωση αγοράς.

[...]

4. Η Επιτροπή θέτει σε εφαρμογή και επιβάλλει τις ανωτέρω περιγραφείσες ρυθμίσεις

[...]

3 Το άρθρο 2, παράγραφος 3, της Συνθήκης μεταξύ του Βασιλείου του Βελγίου, του Βασιλείου της Δανίας, της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας, της Ελληνικής Δημοκρατίας, του Βασιλείου της Ισπανίας, της Γαλλικής Δημοκρατίας, της Ιρλανδίας, της Ιταλικής Δημοκρατίας, του Μεγάλου Δουκάτου του Λουξεμβούργου, του Βασιλείου των Κάτω Χωρών, της Δημοκρατίας της Αυστρίας, της Πορτογαλικής Δημοκρατίας, της Δημοκρατίας της Φινλανδίας, του Βασιλείου της Σουηδίας, του Ηνωμένου Βασιλείου της Μεγάλης Βρετανίας και Βορείου Ιρλανδίας (κρατών μελών της Ευρωπαϊκής Ένωσης), και των νέων κρατών μελών, για την προσχώρηση των νέων κρατών μελών στην Ευρωπαϊκή Ένωση (ΕΕ 2003, L 236, σ. 17, στο εξής: Συνθήκη Προσχωρήσεως), που υπογράφηκε στην Αθήνα στις 16 Απριλίου 2003, προβλέπει ότι τα όργανα της Ένωσης μπορούν, πριν από την προσχώρηση, να θεσπίσουν, μεταξύ άλλων, τα μέτρα που αναφέρονται στο άρθρο 41 και στο παράρτημα IV της Πράξεως Προσχωρήσεως. Το άρθρο 41, πρώτο εδάφιο, της εν λόγω πράξεως ορίζει ότι τα μεταβατικά

μέτρα που απαιτούνται για να διευκολυνθεί η μετάβαση από το καθεστώς που εφαρμόζεται σήμερα στα νέα κράτη μέλη στο καθεστώς που προκύπτει από την εφαρμογή της κοινής γεωργικής πολιτικής (ΚΓΠ) υπό τους όρους που προβλέπονται στην πράξη αυτή μπορούν να ληφθούν από την Επιτροπή εντός περιόδου τριών ετών από την ημερομηνία προσχωρήσεως, και η εφαρμογή τους περιορίζεται μόνον εντός της περιόδου αυτής.

Μέτρα που ελήφθησαν από την Ένωση πριν από την προσχώρηση

- 4 Στις 10 Νοεμβρίου 2003, η Επιτροπή εξέδωσε, βάσει του άρθρου 2, παράγραφος 3, της Συνθήκης Προσχώρησης και του άρθρου 41, πρώτο εδάφιο, της Πράξεως Προσχώρησης, τον κανονισμό (ΕΚ) 1972/2003, για τη θέσπιση μεταβατικών μέτρων όσον αφορά τις συναλλαγές γεωργικών προϊόντων λόγω της προσχώρησης της Τσεχικής Δημοκρατίας, της Εσθονίας, της Κύπρου, της Λετονίας, της Λιθουανίας, της Ουγγαρίας, της Μάλτας, της Πολωνίας, της Σλοβενίας και της Σλοβακίας (ΕΕ 2003, L 293, σ. 3).
- 5 Από την αιτιολογική σκέψη 1 του κανονισμού 1972/2003 προκύπτει ότι επιβάλλεται η θέσπιση μεταβατικών μέτρων προκειμένου να αποτραπεί ο κίνδυνος εκτροπής του εμπορίου που θα μπορούσε να επηρεάσει την κοινή οργάνωση των γεωργικών αγορών, ως συνέπεια της προσχωρήσεως. Η αιτιολογική σκέψη 3 του εν λόγω κανονισμού επισημαίνει ότι οι εκτροπές αυτές αφορούν συχνά προϊόντα τα οποία μετακινούνται τεχνητά ενόψει της διευρύνσεως, ενώ δεν αποτελούν μέρος των κανονικών αποθεμάτων του οικείου κράτους, αλλά και ότι τα πλεονάζοντα αποθέματα ενδέχεται επίσης να προκύψουν από την εθνική παραγωγή. Τέλος, διευκρινίζεται ότι, για τους ως άνω λόγους, στα πλεονάζοντα αποθέματα που υφίστανται στα νέα κράτη μέλη πρέπει να επιβληθούν επιβαρύνσεις αποτρεπτικού χαρακτήρα.
- 6 Το άρθρο 4 του κανονισμού 1972/2003, όπως τροποποιήθηκε τελευταία με τον κανονισμό (ΕΚ) 735/2004 της Επιτροπής, της 20ής Απριλίου 2004 (ΕΕ 2004, L 114, σ. 13), προβλέπει σύστημα επιβολής επιβαρύνσεων στα πλεονάζοντα αποθέματα ορισμένων γεωργικών προϊόντων, στα οποία δεν περιλαμβάνεται η ζάχαρη (στο εξής: άλλα γεωργικά προϊόντα), που βρίσκονται σε ελεύθερη κυκλοφορία στο έδαφος των νέων κρατών μελών κατά την ημερομηνία προσχωρήσεως. Η παράγραφος 1 του άρθρου αυτού προβλέπει ότι, με την επιφύλαξη του παραρτήματος IV, σημείο 4, της Πράξεως Προσχώρησης, και εφόσον δεν εφαρμόζεται αυστηρότερη νομοθεσία σε εθνικό επίπεδο, τα νέα κράτη μέλη επιβάλλουν επιβαρύνσεις στους κατόχους τέτοιων αποθεμάτων. Το άρθρο 4, παράγραφος 3, του κανονισμού 1972/2003, όπως έχει τροποποιηθεί, προβλέπει το ποσό της εν λόγω επιβαρύνσεως και ορίζει ότι τα έσοδα που προκύπτουν από αυτή πιστώνονται στον εθνικό προϋπολογισμό του οικείου νέου κράτους μέλους. Τέλος, το άρθρο 4, παράγραφος 5, του κανονισμού αυτού περιέχει για κάθε νέο κράτος μέλος χωριστό κατάλογο των άλλων γεωργικών προϊόντων στα οποία εφαρμόζεται ο εν λόγω κανονισμός. Αυτά τα άλλα γεωργικά προϊόντα ταυτοποιούνται μέσω των κωδικών της Συνδυασμένης Ονοματολογίας (ΣΟ), η οποία παρατίθεται στο παράρτημα I του κανονισμού (ΕΟΚ) 2658/87 του Συμβουλίου, της 23ης Ιουλίου 1987, για τη δασμολογική και στατιστική ονοματολογία και το κοινό δασμολόγιο (ΕΕ 1987, L 256, σ. 1), η οποία επικαιροποιείται από την Επιτροπή άπαξ ετησίως. Η κρίσιμη για τα πραγματικά περιστατικά της προκειμένης υποθέσεως επικαιροποίηση έγινε την 1η Ιανουαρίου 2004, ημερομηνία κατά την οποία τέθηκε σε ισχύ ο κανονισμός (ΕΚ) 1789/2003 της Επιτροπής, της 11ης Σεπτεμβρίου 2003, που τροποποιεί το παράρτημα I του κανονισμού 2658/87 (ΕΕ 2003, L 281, σ. 1).
- 7 Στις 14 Ιανουαρίου 2004, η Επιτροπή εξέδωσε, επίσης βάσει του άρθρου 2, παράγραφος 3, της Συνθήκης Προσχώρησης και του άρθρου 41, πρώτο εδάφιο, της Πράξεως Προσχώρησης, τον κανονισμό (ΕΚ) 60/2004, για τη θέσπιση μεταβατικών μέτρων στον τομέα της ζάχαρης λόγω της προσχώρησης της Τσεχικής Δημοκρατίας, της Εσθονίας, της Κύπρου, της Λεττονίας, της Λιθουανίας, της Ουγγαρίας, της Μάλτας, της Πολωνίας, της Σλοβενίας και της Σλοβακίας (ΕΕ 2004, L 9, σ. 8).

- 8 Το άρθρο 6, παράγραφος 1, του κανονισμού 60/2004, όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό (ΕΚ) 651/2005 της Επιτροπής, της 28ης Απριλίου 2005 (ΕΕ 2005, L 108, σ. 3), προβλέπει ότι η Επιτροπή ορίζει το αργότερο έως τις 31 Μαΐου 2005 την ποσότητα ζάχαρης στη φυσική της κατάσταση ή υπό μορφή μεταποιημένων προϊόντων, ισογλυκόζης και φρουκτόζης που υπερβαίνει την ποσότητα η οποία θεωρείται ως κανονικό απόθεμα μεταφοράς, το οποίο υφίσταται στο έδαφος κάθε νέου κράτους μέλους (στο εξής: πλεονάσμα ζάχαρης) κατά την 1η Μαΐου 2004. Η διάταξη αυτή προβλέπει, επίσης, τον τρόπο προσδιορισμού του εν λόγω πλεονάσματος από την Επιτροπή.
- 9 Κατά το άρθρο 4 του κανονισμού 60/2004, οι όροι «ζάχαρη», «ισογλυκόζη» και «φρουκτόζη» ορίζονται, για την εφαρμογή των άρθρων 4 έως 7 του ως άνω κανονισμού, μέσω διαφόρων κωδικών της ΣΟ.
- 10 Το άρθρο 6, παράγραφος 2, του κανονισμού 60/2004, όπως έχει τροποποιηθεί, προβλέπει ότι κάθε νέο κράτος μέλος ευρισκόμενο σε τέτοια κατάσταση διασφαλίζει την απομάκρυνση από την αγορά, χωρίς την παρέμβαση της Ένωσης, ποσότητας ζάχαρης ή ισογλυκόζης, η οποία ισούται με το πλεονάσμα ζάχαρης που διαθέτει. Η απομάκρυνση μπορεί να γίνει το αργότερο έως τις 30 Νοεμβρίου 2005, με εξαγωγή χωρίς επιστροφή από την Ένωση του εν λόγω πλεονάσματος, με χρήση του στον τομέα των καυσίμων, ή με μετουσίωσή του.
- 11 Κατά το άρθρο 6, παράγραφος 3, του κανονισμού 60/2004, όπως τροποποιήθηκε, κάθε νέο κράτος μέλος πρέπει να διαθέτει την 1η Μαΐου 2004 ένα σύστημα για τον προσδιορισμό της πλεονάζουσας ποσότητας ζάχαρης στη φυσική της κατάσταση ή υπό μορφή μεταποιημένων προϊόντων, ισογλυκόζης ή φρουκτόζης, όσον αφορά τους κυριότερους ενδιαφερόμενους φορείς, το οποίο πρέπει να χρησιμοποιείται προκειμένου να εξαναγκάσει τους εν λόγω φορείς να απομακρύνουν από την αγορά με δικές τους δαπάνες ποσότητα ζάχαρης ή ισογλυκόζης που ισοδυναμεί με το πλεονάζον απόθεμά τους. Οι φορείς αυτοί οφείλουν να παρέχουν αποδείξεις ότι τα προϊόντα απομακρύνθηκαν από την αγορά το αργότερο έως τις 30 Νοεμβρίου 2005. Στην αντίθετη περίπτωση, το νέο κράτος μέλος οφείλει να υποχρεώσει τους εν λόγω φορείς να καταβάλουν χρηματική εισφορά ανάλογη προς τη μη απομακρυνθείσα ποσότητα, η οποία αποδίδεται στον εθνικό προϋπολογισμό του εν λόγω κράτους μέλους.
- 12 Το άρθρο 7, παράγραφος 1, του κανονισμού 60/2004, όπως έχει τροποποιηθεί, προβλέπει ότι, το αργότερο έως τις 31 Μαρτίου 2006, τα νέα κράτη μέλη οφείλουν να παράσχουν στην Επιτροπή αποδείξεις σχετικά με την απομάκρυνση από την αγορά του πλεονάσματός τους ζάχαρης. Η παράγραφος 2 του άρθρου αυτού προβλέπει ότι κάθε νέο κράτος μέλος ευρισκόμενο σε μια τέτοια κατάσταση πρέπει να καταβάλει ποσό ανάλογο προς το μέρος του πλεονάσματός του ζάχαρης για την οποία δεν παρασχέθηκε η εν λόγω απόδειξη. Το ποσό αυτό αποδίδεται στον προϋπολογισμό της Ένωσης και λαμβάνεται υπόψη για τον υπολογισμό των εισφορών στην παραγωγή για την περίοδο εμπορίας 2004/2005.
- 13 Οι κανονισμοί 1789/2003, 1972/2003 και 60/2004 δημοσιεύθηκαν στην εσθονική γλώσσα στην *Επίσημη Εφημερίδα της Ευρωπαϊκής Ένωσης*, στις 6 Αυγούστου 2004, στις 3 Μαρτίου 2005 και στις 4 Ιουλίου 2004 αντιστοίχως.

Μέτρα που ελήφθησαν από τη Δημοκρατία της Εσθονίας πριν από την προσχώρηση

- 14 Στις 7 Απριλίου 2004, η Δημοκρατία της Εσθονίας θέσπισε τον Üleliigse laovaru tasu seadus (νόμος για την επιβάρυνση επί των πλεοναζόντων αποθεμάτων RT I 2004, 30, 203). Με απόφαση της 5ης Οκτωβρίου 2006, το Riigikohus (Ανώτατο Δικαστήριο, Εσθονία) έκρινε ότι το άρθρο 6, παράγραφος 1, του νόμου αυτού δεν εφαρμόζεται, ως αντίθετο προς τον κανονισμό 1972/2003. Το εν λόγω δικαστήριο έκρινε ότι η υποχρέωση εφαρμογής συντελεστή 1,2 στο πλαίσιο του υπολογισμού του αποθέματος μεταφοράς που προέβλεπε η διάταξη αυτή δεν παρείχε τη δυνατότητα διασφάλισης αρκούντως διαφοροποιημένης μεταχείρισεως κάθε επιχειρηματία. Κατόπιν της αποφάσεως αυτής, το

εσθονικό κοινοβούλιο, με νόμο που εξέδωσε στις 25 Ιανουαρίου 2007 (RT I 2007, 12, 65), επέφερε διάφορες τροποποιήσεις στον νόμο για την επιβάρυνση επί των πλεοναζόντων αποθεμάτων. Ο νόμος αυτός, όπως τροποποιήθηκε (στο εξής: ÜLTS), τέθηκε σε ισχύ στις 16 Φεβρουαρίου 2007 και διέπει αναδρομικώς τις καταστάσεις που δημιουργήθηκαν από 1ης Μαΐου 2004.

- 15 Κατά το άρθρο 4 του ÜLTS, οι Εσθονοί επιχειρηματίες οφείλουν να καταβάλλουν επιβάρυνση για τα πλεονάζοντα αποθέματα που κατέχουν και τα οποία δεν απομακρύνθηκαν από την αγορά εντός των προβλεπόμενων προθεσμιών.
- 16 Δυνάμει του άρθρου 7 του ÜLTS, το «πλεονάζον απόθεμα» κάθε επιχειρηματία ισούται προς τη διαφορά μεταξύ του πράγματι κατεχομένου την 1η Μαΐου 2004 αποθέματος και του αποθέματος μεταφοράς.
- 17 Το άρθρο 6 του ÜLTS ορίζει την έννοια «απόθεμα μεταφοράς» ως τον ετήσιο μέσο όρο των κατεχομένων από κάθε επιχειρηματία αποθεμάτων κατά τα τέσσερα έτη πριν από την προσχώρηση της Δημοκρατίας της Εσθονίας στην Ένωση, ήτοι τα έτη 2000 έως 2003, πολλαπλασιαζόμενο επί 1,2. Προκειμένου να μετριάσει την αυστηρότητα του κανόνα αυτού για τους επιχειρηματίες που δεν άσκησαν σχετική δραστηριότητα κατά τα τέσσερα αυτά έτη αναφοράς, το εν λόγω άρθρο 6 προβλέπει, εξάλλου, δύο ειδικούς κανόνες που παρατίθενται κατωτέρω.
- 18 Κατά το άρθρο 10 του ÜLTS, το απόθεμα μεταφοράς και το πλεονάζον απόθεμα υπολογίζονται από το Υπουργείο Γεωργίας της Εσθονίας βάσει των δηλώσεων του επιχειρηματία. Κατόπιν αιτιολογημένης αιτήσεως αυτού, το Υπουργείο Γεωργίας μπορεί να λάβει υπόψη ορισμένους παράγοντες δυνάμενους να εξηγήσουν αύξηση των αποθεμάτων, ανεξάρτητη από κάθε κερδοσκοπία.
- 19 Το άρθρο 12 του ÜLTS επιβάλλει στους επιχειρηματίες την υποχρέωση να απομακρύνουν από την αγορά τα πλεονάζοντα αποθέματα ζάχαρης, μετερχόμενοι τις μεθόδους που προβλέπονται στον κανονισμό 60/2004.

Μέτρα που ελήφθησαν από την Ένωση μετά την προσχώρηση

- 20 Στις 31 Μαΐου 2005, η Επιτροπή υπολόγισε το πλεόνασμα ζάχαρης κάθε νέου κράτους μέλους και εξέδωσε τον κανονισμό (ΕΚ) 832/2005, για τον καθορισμό της πλεονάζουσας ποσότητας ζάχαρης, ισογλυκόζης και φρουκτόζης για την Τσεχική Δημοκρατία, την Εσθονία, την Κύπρο, τη Λεττονία, τη Λιθουανία, την Ουγγαρία, τη Μάλτα, την Πολωνία, τη Σλοβενία και τη Σλοβακία (ΕΕ 2005, L 138, σ. 3). Το άρθρο 1 του εν λόγω κανονισμού καθόρισε την ποσότητα ζάχαρης που έπρεπε να απομακρυνθεί από την εσωτερική αγορά για καθένα από τα πέντε νέα κράτη μέλη για τα οποία είχε τελικώς διαπιστωθεί η ύπαρξη πλεονάσματος ζάχαρης.
- 21 Στις 13 Νοεμβρίου 2006, η Επιτροπή εξέδωσε την απόφαση 2006/776/ΕΚ, σχετικά με τα προς χρέωση ποσά για τις πλεονάζουσες ποσότητες ζάχαρης που δεν απομακρύνθηκαν από την αγορά (ΕΕ 2006, L 314, σ. 35, στο εξής: απόφαση περί ζάχαρης). Με την απόφαση αυτή, η Επιτροπή επισήμανε ότι τρία από τα πέντε κράτη μέλη που αναφέρονται ανωτέρω στη σκέψη 20 είχαν κοινοποιήσει, εντός της προβλεπόμενης στο άρθρο 7, παράγραφος 1, του κανονισμού 60/2004 προθεσμίας, τα αποδεικτικά στοιχεία της απομακρύνσεως μέρους των πλεοναζόντων αποθεμάτων ζάχαρης που είχαν διαπιστωθεί με τον κανονισμό 832/2005. Εν συνεχεία, η Επιτροπή υπολόγισε το ποσόν της χρηματικής εισφοράς που έπρεπε να καταβληθεί από τα συγκεκριμένα πέντε κράτη μέλη, σύμφωνα με το άρθρο 7, παράγραφος 2, του κανονισμού 60/2004, βάσει των πλεονασμάτων για τα οποία δεν είχαν προσκομισθεί αντίστοιχα αποδεικτικά στοιχεία. Το ποσόν αυτό υπολογίστηκε, για κάθε ένα από τα εν λόγω κράτη μέλη, πολλαπλασιάζοντας τις ποσότητες που δεν απομακρύνθηκαν από την αγορά με την υψηλότερη επιστροφή κατά την εξαγωγή που επιβάλλεται στη λευκή ζάχαρη, η οποία υπάγεται στον κωδικό ΣΟ 1701 99 10 κατά τη διάρκεια της περιόδου από την 1η Μαΐου 2004 έως τις 30 Νοεμβρίου 2005. Έτσι, δυνάμει του άρθρου 1 της αποφάσεως περί ζάχαρης, επιβλήθηκε στη Δημοκρατία της

Εσθονίας χρηματική εισφορά ύψους 45 686 268 ευρώ, ποσόν το οποίο το εν λόγω κράτος μέλος κατέβαλε στον προϋπολογισμό της Ένωσης τμηματικώς, εντός των προθεσμιών που προβλέπονται στο άρθρο 2 της αποφάσεως αυτής, η δε τελευταία δόση καταβλήθηκε τον Δεκέμβριο του 2009.

- 22 Στις 4 Μαΐου 2007, η Επιτροπή εξέδωσε, δυνάμει του παραρτήματος IV, σημείο 4, παράγραφος 4, της Πράξεως Προσχωρήσεως, την απόφαση 2007/361/ΕΚ, για τον προσδιορισμό πλεοναζόντων αποθεμάτων γεωργικών προϊόντων άλλων από τη ζάχαρη και τις δημοσιονομικές επιπτώσεις της εξάλειψής τους σε σχέση με την προσχώρηση της Τσεχικής Δημοκρατίας, της Εσθονίας, της Κύπρου, της Λεττονίας, της Λιθουανίας, της Ουγγαρίας, της Μάλτας, της Πολωνίας, της Σλοβενίας και της Σλοβακίας (ΕΕ 2007, L 138, σ. 14, στο εξής: απόφαση περί άλλων γεωργικών προϊόντων). Με την απόφαση αυτή, η Επιτροπή υπολόγισε τα υφιστάμενα στο έδαφος των νέων κρατών μελών πλεονάσματα άλλων γεωργικών προϊόντων κατά την ημερομηνία της προσχωρήσεως, καθώς και τα ποσά των χρηματικών εισφορών που έπρεπε να επιβληθούν στα νέα κράτη μέλη για τα οποία είχαν διαπιστωθεί τέτοια πλεονάσματα, ώστε να καλυφθεί το κόστος απομακρύνσεώς τους από την αγορά. Τα εν λόγω ποσά, τα οποία θεωρούνται ως έσοδα για τον προϋπολογισμό της Ένωσης, έπρεπε να καταβληθούν σε τέσσερις δόσεις, η δε τελευταία ήταν καταβλητέα στις 31 Μαΐου 2010. Επιβλήθηκε, συνεπώς, στη Δημοκρατία της Εσθονίας χρηματική εισφορά ύψους 6 584 000 ευρώ, ποσό το οποίο το εν λόγω κράτος μέλος κατέβαλε στον προϋπολογισμό της Ένωσης εντός των προβλεπόμενων προθεσμιών.

Αποφάσεις των οποίων γίνεται επίκληση

- 23 Με τις αποφάσεις της 29ης Μαρτίου 2012, Τσεχική Δημοκρατία κατά Επιτροπής (T-248/07, μη δημοσιευθείσα, ΕΥ:T:2012:170), και της 29ης Μαρτίου 2012, Λιθουανία κατά Επιτροπής (T-262/07, ΕΥ:T:2012:171), κατά των οποίων δεν ασκήθηκε αναίρεση, το Γενικό Δικαστήριο ακύρωσε την απόφαση περί άλλων γεωργικών προϊόντων, για τον λόγο ότι η μέθοδος απομακρύνσεως από την αγορά των πλεοναζόντων αποθεμάτων άλλων γεωργικών προϊόντων που προβλέπεται σε αυτήν την απόφαση δεν ήταν σύμφωνη προς το παράρτημα IV, σημείο 4, παράγραφος 2, της Πράξεως Προσχωρήσεως.
- 24 Με την απόφαση της 12ης Ιουλίου 2012, Pimix (C-146/11, ΕΥ:C:2012:450), το Δικαστήριο απάντησε επί αιτήσεως προδικαστικής αποφάσεως την οποία υπέβαλε, δυνάμει του άρθρου 267 ΣΛΕΕ, το Riigikohus (Ανώτατο Δικαστήριο) σχετικά με την ερμηνεία του άρθρου 288 ΣΛΕΕ, του άρθρου 297, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ, καθώς και του άρθρου 58 της Πράξεως Προσχωρήσεως. Η εν λόγω αίτηση είχε υποβληθεί στο πλαίσιο ένδικης διαφοράς μεταξύ μιας εσθονικής επιχειρήσεως και των εσθονικών αρχών σχετικά με την είσπραξη επιβαρύνσεως επί των πλεοναζόντων αποθεμάτων ορισμένων άλλων γεωργικών προϊόντων που η επιχείρηση είχε στην κατοχή της, επιβαρύνσεως η οποία υπολογίστηκε και κατέστη απαιτητή δυνάμει του ÜLTS. Επίκεντρο της ένδικης διαφοράς αποτελούσε το κατά πόσον ο ÜLTS ήταν δυνατόν να αντιταχθεί στην ανωτέρω επιχείρηση. Το αιτούν δικαστήριο διατηρούσε αμφιβολίες ως προς αυτό, διότι, αφενός, ο ÜLTS παρέπεμπε σε πλείστες όσες διατάξεις των κανονισμών 1789/2003 και 1972/2003 και, αφετέρου, η δημοσίευση των κανονισμών αυτών στην εσθονική γλώσσα στην Επίσημη Εφημερίδα έγινε μετά την 1η Μαΐου 2004, αλλά πριν από την πράξη επιβολής επιβαρύνσεως που έλαβε η επιχείρηση.
- 25 Το Δικαστήριο απεφάνθη ότι, με τη θέσπιση του ÜLTS, η Δημοκρατία της Εσθονίας εκπλήρωσε τις υποχρεώσεις που απέρρεαν από τον κανονισμό 1972/2003, επιβάλλοντας επιβάρυνση επί των πλεοναζόντων αποθεμάτων άλλων γεωργικών προϊόντων και καθορίζοντας τον τρόπο υπολογισμού της επιβαρύνσεως αυτής. Εντούτοις, έκρινε, πρώτον, ότι όταν τέθηκε σε ισχύ ο ÜLTS, την 1η Μαΐου 2004, οι ιδιώτες δεν ήταν σε θέση να γνωρίζουν τα προϊόντα για τα οποία ίσχυε η εν λόγω επιβάρυνση μέσω κανονιστικής ρυθμίσεως της Ένωσης δημοσιευθείσας προσηκόντως στην εσθονική γλώσσα στην Επίσημη Εφημερίδα, δεύτερον, ότι στον ÜLTS δεν υπήρχε ορισμός των προϊόντων αυτών, αλλά γινόταν απλώς παραπομπή στο άρθρο 4, παράγραφος 5, του κανονισμού 1972/2003 και, τρίτον, ότι οι ιδιώτες δεν ήταν σε θέση να προσδιορίσουν τα προϊόντα αυτά βασιζόμενοι στην εθνική

ρύθμιση, δεδομένου ότι η εσθονική τελωνειακή ονοματολογία είχε καταργηθεί από 1ης Μαΐου 2004. Κατέληξε, λοιπόν, στο συμπέρασμα ότι οι κρίσιμες διατάξεις των κανονισμών 1789/2003 και 1972/2003 δεν μπορούσαν να αντισταχθούν στους ιδιώτες στην Εσθονία από 1ης Μαΐου 2004, διότι δεν είχαν δημοσιευθεί προσηκόντως στην Επίσημη Εφημερίδα στην εσθονική γλώσσα ούτε είχαν περιληφθεί στο εσωτερικό δίκαιο του εν λόγω κράτους μέλους (απόφαση της 12ης Ιουλίου 2012, Pimix, C-146/11, EU:C:2012:450, σκέψεις 39, 41 και 42).

- 26 Το Δικαστήριο έκρινε ότι το ως άνω συμπέρασμα δεν μπορούσε να ανατραπεί ούτε από το γεγονός ότι η επιχείρηση την οποία αφορούσε η υπόθεση της κύριας δίκης γνώριζε, στην πραγματικότητα, το περιεχόμενο των υποχρεώσεων της από 1ης Μαΐου 2004, ούτε από τη μέριμνα διασφάλισης της επιτεύξεως του σκοπού του κανονισμού 1972/2003 (απόφαση της 12ης Ιουλίου 2012, Pimix, C-146/11, EU:C:2012:450, σκέψεις 43 έως 46).
- 27 Συνεπώς, το Δικαστήριο απάντησε στα υποβληθέντα από το αιτούν δικαστήριο ερωτήματα ότι το άρθρο 58 της Πράξεως Προσχωρήσεως έχει την έννοια ότι αποκλείει, στην Εσθονία, την εις βάρος ιδιωτών εφαρμογή διατάξεων του κανονισμού 1972/2003 οι οποίες, την 1η Μαΐου 2004, ούτε είχαν δημοσιευθεί στην Επίσημη Εφημερίδα στην εσθονική γλώσσα ούτε είχαν περιληφθεί στο εσωτερικό δίκαιο του εν λόγω κράτους μέλους, παρά το γεγονός ότι οι εν λόγω ιδιώτες είχαν λάβει γνώση του περιεχομένου τους με άλλα μέσα (απόφαση της 12ης Ιουλίου 2012, Pimix, C-146/11, EU:C:2012:450, σκέψη 47).

Αίτηση της Δημοκρατίας της Εσθονίας περί τροποποίησης της αποφάσεως περί ζάχαρης

- 28 Με έγγραφο της 2ας Αυγούστου 2012, η Δημοκρατία της Εσθονίας ζήτησε από τη Γενική Διεύθυνση (ΓΔ) «Γεωργία και Αγροτική Ανάπτυξη» της Επιτροπής να εκφράσει τις απόψεις της σχετικά με τις σχεδιαζόμενες ενέργειες, υπό το πρίσμα των αποφάσεων της 12ης Ιουλίου 2012, Pimix (C-146/11, EU:C:2012:450), της 29ης Μαρτίου 2012, Τσεχική Δημοκρατία κατά Επιτροπής (T-248/07, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2012:170), και της 29ης Μαρτίου 2012, Λιθουανία κατά Επιτροπής (T-262/07, EU:T:2012:171), όσον αφορά την επιστροφή των χρηματικών εισφορών που είχαν καταβληθεί στον προϋπολογισμό της Ένωσης από τα νέα κράτη μέλη λόγω της υπάρξεως πλεοναζόντων αποθεμάτων γεωργικών προϊόντων, και ιδίως λόγω της υπάρξεως πλεοναζόντων αποθεμάτων ζάχαρης. Στις 17 Σεπτεμβρίου και στις 8 Νοεμβρίου 2012, η Δημοκρατία της Εσθονίας και οι υπηρεσίες της Επιτροπής συνήλθαν για να συζητήσουν επί του θέματος αυτού.
- 29 Με έγγραφο της 15ης Νοεμβρίου 2012, η Επιτροπή ενημέρωσε τη Δημοκρατία της Εσθονίας ότι οι πληρωμές στις οποίες είχε προβεί στον προϋπολογισμό της Ένωσης βάσει της αποφάσεως για τα άλλα γεωργικά προϊόντα θα της επιστρέφονταν. Η επιστροφή έλαβε χώρα στο τέλος του μηνός Δεκεμβρίου του 2012.
- 30 Στις 21 Φεβρουαρίου 2013, η Δημοκρατία της Εσθονίας και οι υπηρεσίες της Επιτροπής συνήλθαν για να συζητήσουν ενδεχόμενη επιστροφή των χρηματικών εισφορών που είχε καταβάλει η Δημοκρατία της Εσθονίας στον προϋπολογισμό της Ένωσης βάσει της αποφάσεως περί ζάχαρης.
- 31 Με έγγραφο της 18ης Σεπτεμβρίου 2013, το οποίο απηύθυνε στη ΓΔ «Γεωργία και Αγροτική Ανάπτυξη», η Δημοκρατία της Εσθονίας, εκτιμώντας ότι δεν είχε λάβει πλήρη απάντηση στο από 2 Αυγούστου 2012 έγγραφό της, διευκρίνισε το περιεχόμενο αυτού, συμπλήρωσε την αιτιολογία του και υπέβαλε στην Επιτροπή αίτημα περί επανεξετάσεως και τροποποίησης της αποφάσεως περί ζάχαρης, λαμβανομένων υπόψη των αποφάσεων της 12ης Ιουλίου 2012, Pimix (C-146/11, EU:C:2012:450), της 29ης Μαρτίου 2012, Τσεχική Δημοκρατία κατά Επιτροπής (T-248/07, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2012:170), και της 29ης Μαρτίου 2012, Λιθουανία κατά Επιτροπής (T-262/07, EU:T:2012:171), που θα είχε ως αποτέλεσμα την επιστροφή των ποσών που καταβλήθηκαν στον προϋπολογισμό της Ένωσης βάσει της αποφάσεως περί ζάχαρης.

32 Με έγγραφο της 22ας Δεκεμβρίου 2014 (στο εξής: προσβαλλόμενη πράξη), ο γενικός διευθυντής της ΓΔ «Γεωργία και Αγροτική Ανάπτυξη» (στο εξής: γενικός διευθυντής) απάντησε στη Δημοκρατία της Εσθονίας ότι δεν συνέτρεχε λόγος τροποποίησης της απόφασης περί ζάχαρης.

Διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων

33 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 4 Μαρτίου 2015, η Δημοκρατία της Εσθονίας άσκησε, δυνάμει του άρθρου 263 ΣΛΕΕ, προσφυγή ακυρώσεως της προσβαλλομένης πράξεως.

34 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου την 1η Ιουλίου 2015, η Δημοκρατία της Λεττονίας ζήτησε να παρέμβει στην υπόθεση προς στήριξη των αιτημάτων της Δημοκρατίας της Εσθονίας, αίτημα που έγινε δεκτό από τον πρόεδρο του πρώτου τμήματος του Γενικού Δικαστηρίου στις 2 Σεπτεμβρίου 2015. Εντούτοις, η Δημοκρατία της Λεττονίας δεν κατέθεσε υπόμνημα παρεμβάσεως.

35 Με απόφαση της 15ης Ιουνίου 2016 το Γενικό Δικαστήριο, κατόπιν προτάσεως του πρώτου τμήματος, παρέπεμψε την υπόθεση στο πρώτο πενταμελές τμήμα, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 28, παράγραφοι 1 έως 3, του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου.

36 Κατόπιν προτάσεως του εισηγητή δικαστή, το Γενικό Δικαστήριο (πρώτο πενταμελές τμήμα) αποφάσισε να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία και στις 13 Ιουλίου 2016, στο πλαίσιο των μέτρων οργάνωσης της διαδικασίας που προβλέπει το άρθρο 89 του Κανονισμού Διαδικασίας, κάλεσε τους διαδίκους να απαντήσουν σε ορισμένες ερωτήσεις, πράγμα το οποίο έπραξαν εντός της ταχθείσας προθεσμίας.

37 Η Δημοκρατία της Εσθονίας και η Επιτροπή αγόρευσαν και απάντησαν στις ερωτήσεις του Γενικού Δικαστηρίου κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση της 7ης Σεπτεμβρίου 2016, στην οποία η Δημοκρατία της Λεττονίας δεν παρέστη.

38 Η Δημοκρατία της Εσθονίας, υποστηριζόμενη από τη Δημοκρατία της Λεττονίας, ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

- να ακυρώσει την προσβαλλόμενη πράξη·
- να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

39 Η Επιτροπή ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

- να απορρίψει την προσφυγή ως απαράδεκτη·
- επικουρικώς, να απορρίψει την προσφυγή ως αβάσιμη·
- να καταδικάσει τη Δημοκρατία της Εσθονίας στα δικαστικά έξοδα.

Επί του παραδεκτού

40 Χωρίς να προτείνει, τυπικώς, ένσταση απαραδέκτου με χωριστό δικόγραφο, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι η προσβαλλόμενη πράξη δεν είναι δεκτική προσφυγής και ότι, συνεπώς, η προσφυγή είναι απαράδεκτη, πράγμα που αμφισβητεί η Δημοκρατία της Εσθονίας.

- 41 Η Επιτροπή προβάλλει, κατ' ουσίαν, δύο λόγους απαραδέκτου. Ο πρώτος εξ αυτών, ο οποίος προβάλλεται κυρίως, αντλείται από τη φύση της προσβαλλομένης πράξεως, η οποία φέρεται να αποτελεί απλώς και μόνον έκφραση γνώμης, ενώ ο δεύτερος, ο οποίος προβάλλεται επικουρικός, αντλείται από τον επιβεβαιωτικό χαρακτήρα της πράξεως αυτής.

Όσον αφορά τον πρώτο λόγο απαραδέκτου

- 42 Η Επιτροπή επισημαίνει, αφενός, ότι, εφόσον η Δημοκρατία της Εσθονίας ήταν οφειλέτρια των ποσών που αναφέρονταν στην απόφαση περί ζάχαρης πριν από την έκδοση της προσβαλλομένης πράξεως και παρέμεινε οφειλέτρια των ποσών αυτών και μετά την έκδοση αυτής, η εν λόγω πράξη δεν είχε έννομες συνέπειες και, αφετέρου, ότι η εν λόγω πράξη περιέχει μόνο μια απλή τεχνική ανάλυση σχετικά με την επίδραση των αποφάσεων της 12ης Ιουλίου 2012, Pimix (C-146/11, EU:C:2012:450), της 29ης Μαρτίου 2012, Τσεχική Δημοκρατία κατά Επιτροπής (T-248/07, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2012:170), και της 29ης Μαρτίου 2012, Λιθουανία κατά Επιτροπής (T-262/07, EU:T:2012:171), επί της αποφάσεως περί ζάχαρης. Στην απάντησή της στις γραπτές ερωτήσεις του Γενικού Δικαστηρίου, καθώς και κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, η Επιτροπή διευκρίνισε το τελευταίο ως άνω επιχείρημα. Επισημάνε ότι η προσβαλλόμενη πράξη δεν συνιστούσε πραγματική απόφαση περί αρνήσεως τροποποιήσεως της αποφάσεως περί ζάχαρης, αλλά απλή έκφραση γνώμης της ΓΔ «Γεωργία και Αγροτική Ανάπτυξη». Επ' αυτού προσέθεσε, κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, ότι η Δημοκρατία της Εσθονίας δεν είχε ζητήσει σαφώς την τροποποίηση της αποφάσεως περί ζάχαρης και ότι μάλλον είχε ζητήσει τη γνώμη της ΓΔ «Γεωργία και Αγροτική Ανάπτυξη» όσον αφορά τη δυνατότητα επανεξετάσεως της εν λόγω αποφάσεως. Επομένως, κατά την Επιτροπή, η προσβαλλόμενη πράξη περιέχει τη ζητηθείσα τεχνική συμβουλή.
- 43 Η Δημοκρατία της Εσθονίας αμφισβητεί τα επιχειρήματα της Επιτροπής.
- 44 Στο πλαίσιο προσφυγών ακυρώσεως των κρατών μελών ή των θεσμικών οργάνων, αποτελούν πράξεις δεκτικές προσφυγής, υπό την έννοια του άρθρου 263 ΣΛΕΕ, όλες οι διατάξεις που θεσπίζονται από τα θεσμικά όργανα της Ένωσης, ανεξάρτητα από τον τύπο τους, και οι οποίες αποσκοπούν στην παραγωγή δεσμευτικών εννόμων αποτελεσμάτων (βλ. απόφαση της 13ης Οκτωβρίου 2011, Deutsche Post και Γερμανία κατά Επιτροπής, C-463/10 P και C-475/10 P, EU:C:2011:656, σκέψη 36 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία). Αυτά τα αποτελέσματα πρέπει να εκτιμώνται βάσει αντικειμενικών κριτηρίων, όπως είναι το περιεχόμενο της πράξεως, λαμβάνοντας, ενδεχομένως, υπόψη το πλαίσιο εντός του οποίου αυτή εκδόθηκε (απόφαση της 13ης Φεβρουαρίου 2014, Ουγγαρία κατά Επιτροπής, C-31/13 P, EU:C:2014:70, σκέψη 55).
- 45 Δεν αποτελεί απόφαση υπό την έννοια του άρθρου 263 ΣΛΕΕ κάθε έγγραφο θεσμικού οργάνου της Ένωσης το οποίο αποστέλλεται σε απάντηση αιτήματος που διατυπώθηκε από τον αποδέκτη του εγγράφου (βλ., συναφώς, διάταξη της 27ης Ιανουαρίου 1993, Miethke κατά Κοινοβουλίου, C-25/92, EU:C:1993:32, σκέψη 10). Ειδικότερα, γραπτή έκφραση γνώμης θεσμικού οργάνου της Ένωσης δεν δύναται να συνιστά απόφαση δεκτική προσφυγής ακυρώσεως, εφόσον διατυπώνεται σε τομέα στον οποίον το εν λόγω θεσμικό όργανο δεν διαθέτει καμία αρμοδιότητα λήψεως αποφάσεων, αλλά απλώς και μόνον τη δυνατότητα εκφράσεως της γνώμης του, η οποία δεν δεσμεύει τις αρμόδιες αρχές, και δεν προκύπτει ούτε από τη διατύπωση ούτε από το περιεχόμενο της εκφράσεως γνώμης ότι αυτή αποσκοπεί στην παραγωγή οποιωνδήποτε εννόμων συνεπειών (βλ., συναφώς, απόφαση της 27ης Μαρτίου 1980, Sucrimex και Westzucker κατά Επιτροπής, 133/79, EU:C:1980:104, σκέψεις 16 έως 18).
- 46 Από τα εκτιθέμενα ανωτέρω, στις σκέψεις 28 έως 32, προκύπτει ότι η προσβαλλόμενη πράξη έθεσε τέλος στην εκτενή αλληλογραφία μεταξύ της Επιτροπής και της Δημοκρατίας της Εσθονίας και αποτελεί απάντηση στο έγγραφο που απηύθυνε η τελευταία στην Επιτροπή στις 18 Σεπτεμβρίου 2013.

- 47 Το έγγραφο που απηύθυνε στις 18 Σεπτεμβρίου 2013 η Δημοκρατία της Εσθονίας στην Επιτροπή αρχίζει ως ακολούθως: «Αίτηση τροποποίησης της [αποφάσεως περί ζάχαρης]». Αποτελείται από δύο μέρη. Στο πρώτο μέρος γίνεται έκθεση των πραγματικών περιστατικών. Στο δεύτερο, με τίτλο «Αίτημα της [Δημοκρατίας της Εσθονίας]», παρατίθεται αναλυτική αιτιολογία με σκοπό να καταδειχθεί ότι η απόφαση περί ζάχαρης είναι ασύμβατη προς τις αποφάσεις της 12ης Ιουλίου 2012, Rimix (C-146/11, EU:C:2012:450), της 29ης Μαρτίου 2012, Τσεχική Δημοκρατία κατά Επιτροπής (T-248/07, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2012:170), και της 29ης Μαρτίου 2012, Λιθουανία κατά Επιτροπής (T-262/07, EU:T:2012:171), συνδυαστικώς εξεταζόμενες. Η Δημοκρατία της Εσθονίας επισημαίνει, στην τελευταία παράγραφο αυτού του μέρους, ότι «πρέπει να γίνει επανεξέταση και τροποποίηση της [αποφάσεως περί ζάχαρης] βάσει της ερμηνείας [των] νομικ[ώ]ν πράξεω[ν] της Ένωσης που έγινε δεκτή με [τις αποφάσεις της 12ης Ιουλίου 2012, Rimix (C-146/11, EU:C:2012:450), της 29ης Μαρτίου 2012, Τσεχική Δημοκρατία κατά Επιτροπής (T-248/07, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2012:170) και της 29ης Μαρτίου 2012, Λιθουανία κατά Επιτροπής (T-262/07, EU:T:2012:171)], ώστε να καταστεί η απόφαση [περί ζάχαρης] συμβατή προς την έννοια και το περιεχόμενο [των οικείων πράξεων] [όπως] θα έπρεπε να είχαν γίνει αντιληπτές και εφαρμοστέι από την έναρξη ισχύος [τους]».
- 48 Επομένως, πρέπει να σημειωθεί ότι, με το από 18 Σεπτεμβρίου 2013 έγγραφό της, η Δημοκρατία της Εσθονίας δεν επιδίωκε να λάβει μια απλή τεχνική ανάλυση από μέρους της ΓΔ «Γεωργία και Αγροτική Ανάπτυξη» όσον αφορά τη θεωρητική δυνατότητα επανεξετάσεως της αποφάσεως περί ζάχαρης. Επρόκειτο για αίτηση επανεξετάσεως και τροποποίησης της εν λόγω αποφάσεως.
- 49 Το γράμμα της προσβαλλομένης πράξεως επιβεβαιώνει ότι και ο ίδιος ο γενικός διευθυντής είχε κρίνει ότι το από 18 Σεπτεμβρίου 2013 έγγραφο συνιστούσε αίτηση τροποποίησης της αποφάσεως περί ζάχαρης.
- 50 Συγκεκριμένα, καταρχάς, η προσβαλλόμενη πράξη αρχίζει ως εξής:
- «Θέμα: Οι αιτήσεις σας περί τροποποίησης της [αποφάσεως περί ζάχαρης]».
- 51 Εν συνεχεία, στην προσβαλλόμενη πράξη, ο γενικός διευθυντής ανέφερε ότι η Δημοκρατία της Εσθονίας είχε έρθει σε επαφή επανειλημμένως με την Επιτροπή «προκειμένου να επιτύχει την τροποποίηση της αποφάσεως περί ζάχαρης».
- 52 Τέλος, ο γενικός διευθυντής διευκρίνισε ότι θα επιστράτευε δύο τύπους επιχειρημάτων «προκειμένου να απορρίψει [την] αίτηση [της Δημοκρατίας της Εσθονίας] περί τροποποίησης της αποφάσεως περί ζάχαρης».
- 53 Επομένως, η τελευταία φράση της προσβαλλομένης πράξεως κατά την οποία, λαμβανομένων υπόψη όσων είχαν προηγουμένως εκτεθεί στην εν λόγω πράξη, η ΓΔ «Γεωργία και Αγροτική Ανάπτυξη» δεν μπορούσε να καταλήξει στο συμπέρασμα ότι η απόφαση περί ζάχαρης ήταν εσφαλμένη και, συνεπώς, έπρεπε να τροποποιηθεί, δεν συνιστά την έκφραση απλής τεχνικής γνώμης, αλλά, αντιθέτως προς όσα υποστηρίζει η Επιτροπή, την απόρριψη αιτήματος περί τροποποίησης της αποφάσεως περί ζάχαρης.
- 54 Η Επιτροπή ήταν αρμόδια για την επανεξέταση και, εφόσον παρίστατο ανάγκη, για την τροποποίηση της αποφάσεως περί ζάχαρης, την οποία είχε προηγουμένως εκδώσει. Επιπροσθέτως, από το γράμμα και το περιεχόμενο της προσβαλλομένης πράξεως προκύπτει σαφώς ότι, με αυτήν, η Επιτροπή ως σκοπό είχε να απορρίψει οριστικώς το αίτημα της Δημοκρατίας της Εσθονίας περί τροποποίησης της αποφάσεως περί ζάχαρης. Ως εκ τούτου, η προσβαλλόμενη πράξη δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι αποτελεί απλή έκφραση γνώμης στερούμενη εννόμων αποτελεσμάτων.
- 55 Το συμπέρασμα αυτό δεν ανατρέπεται από το γεγονός ότι, όπως επικαλείται η Επιτροπή, η Δημοκρατία της Εσθονίας ήταν οφειλέτρια των ποσών που αναφέρονταν στην απόφαση περί ζάχαρης πριν από την έκδοση της προσβαλλομένης πράξεως και παρέμεινε οφειλέτρια των ποσών αυτών και μετά την έκδοσή της.

- 56 Συγκεκριμένα, καίτοι η προσβαλλόμενη πράξη δεν οδήγησε στην επιβολή οποιασδήποτε χρηματικής υποχρέωσης στη Δημοκρατία της Εσθονίας, τούτο δεν σημαίνει ότι στερείται κατ' ανάγκην εννόμων αποτελεσμάτων, καθόσον απορρίπτει οριστικώς την αιτιολογημένη αίτηση της Δημοκρατίας της Εσθονίας περί τροποποίησης της απόφασης περί ζάχαρης, την οποία η τελευταία εκτιμά ότι δικαιούται.
- 57 Συνεπώς, ο πρώτος λόγος απαραδέκτου πρέπει να απορριφθεί.

Όσον αφορά τον δεύτερο λόγο απαραδέκτου

Προκαταρκτικές παρατηρήσεις

- 58 Κατά πάγια νομολογία, όταν η προσβαλλόμενη πράξη είναι αμιγώς επιβεβαιωτική προγενέστερης πράξεως, η προσφυγή είναι παραδεκτή μόνον υπό την προϋπόθεση ότι η επιβεβαιούμενη πράξη προσβλήθηκε εμπροθέσμως. Επομένως, όταν ο προσφεύγων αφήνει να παρέλθει η προθεσμία για να στραφεί κατά απόφασης η οποία προβλέπει με σαφήνεια τη λήψη μέτρου έχοντος έννομα αποτελέσματα που θίγουν τα συμφέροντά του και η οποία έχει δεσμευτική ισχύ έναντι αυτού, δεν μπορεί να προκαλέσει την εκ νέου έναρξη της εν λόγω προθεσμίας ζητώντας από τον συντάκτη της επίδικης πράξεως να επανεξετάσει την απόφασή του και ασκώντας προσφυγή κατά της απορριπτικής απόφασης με την οποία επιβεβαιώνεται η προηγούμενη απόφαση (βλ. αποφάσεις της 15ης Μαρτίου 1995, COBRECAF κ.λπ. κατά Επιτροπής, T-514/93, EU:T:1995:49, σκέψη 44 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία, της 10ης Ιουλίου 1997, AssiDomän Kraft Products κ.λπ. κατά Επιτροπής, T-227/95, EU:T:1997:108, σκέψη 29 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία, και διάταξη της 12ης Φεβρουαρίου 2010, Επιτροπή κατά CdT, T-456/07, EU:T:2010:39, σκέψη 54 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).
- 59 Εντούτοις, αίτηση για επανεξέταση προγενέστερης απόφασης που κατέστη απρόσβλητη δύναται να δικαιολογείται λόγω της υπάρξεως νέων και ουσιωδών στοιχείων. Αν μια πράξη συνιστά απάντηση σε αίτηση με την οποία προβάλλονται τέτοια περιστατικά και ζητείται από τη διοίκηση να προβεί σε επανεξέταση της προγενέστερης απόφασης, η πράξη αυτή δεν μπορεί να θεωρηθεί αμιγώς επιβεβαιωτική, καθόσον αποφαίνεται επί των περιστατικών αυτών και περιέχει, συνεπώς, ένα νέο στοιχείο σε σχέση με την προγενέστερη απόφαση. Επομένως, μετά την επανεξέταση, η οποία στηρίζεται σε νέα και ουσιώδη στοιχεία, μιας απόφασης που έχει καταστεί απρόσβλητη, το οικείο θεσμικό όργανο πρέπει να εκδώσει νέα απόφαση η νομιμότητα της οποίας μπορεί, αν χρειαστεί, να αμφισβητηθεί ενώπιον του δικαστή της Ένωσης. Αντιθέτως, ελλείψει νέων και ουσιωδών στοιχείων, το θεσμικό όργανο δεν υποχρεούται να προβεί σε επανεξέταση της προγενέστερης απόφασης του (αποφάσεις της 7ης Φεβρουαρίου 2001, Inpesca κατά Επιτροπής, T-186/98, EU:T:2001:42, σκέψεις 46 έως 48, και της 13ης Νοεμβρίου 2014, Ισπανία κατά Επιτροπής, T-481/11, EU:T:2014:945, σκέψεις 34 και 35).
- 60 Από τη νομολογία αυτή προκύπτει ότι μια πράξη θεωρείται ότι εκδόθηκε κατόπιν επανεξέτασης της καταστάσεως, με αποτέλεσμα να αποκλείεται ο αμιγώς επιβεβαιωτικός της χαρακτήρας, όταν η εν λόγω πράξη εκδόθηκε είτε κατόπιν αιτήματος του ενδιαφερομένου είτε αυτεπαγγέλτως από τον εκδότη της, βάσει ουσιωδών στοιχείων που δεν είχαν ληφθεί υπόψη κατά την έκδοση της προγενέστερης πράξεως. Ακριβώς επειδή τα στοιχεία αυτά δεν είχαν ληφθεί υπόψη, είναι νέα. Αντιθέτως, εάν τα πραγματικά και νομικά στοιχεία στα οποία ερείδεται η νέα πράξη δεν διαφέρουν από εκείνα που δικαιολόγησαν την έκδοση της προγενέστερης πράξεως, η εν λόγω νέα πράξη είναι αμιγώς επιβεβαιωτική της προγενέστερης πράξεως (απόφαση της 13ης Νοεμβρίου 2014, Ισπανία κατά Επιτροπής, T-481/11, EU:T:2014:945, σκέψεις 36 και 37).
- 61 Εν προκειμένω, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι, εάν η προσβαλλόμενη πράξη κριθεί τελικώς ότι συνιστά απόφαση, και όχι απλή έκφραση γνώμης στερούμενη εννόμων αποτελεσμάτων, είναι απόφαση επιβεβαιωτική της απόφασης περί ζάχαρης. Κατά την Επιτροπή, η Δημοκρατία της Εσθονίας

επιζητεί στην πραγματικότητα να καταστρατηγήσει την απαγόρευση ασκήσεως προσφυγής κατά της αποφάσεως αυτής μετά την παρέλευση της προθεσμίας που προβλέπεται στο άρθρο 263 ΣΛΕΕ. Όμως, κατά την Επιτροπή, η Δημοκρατία της Εσθονίας δεν μπορεί, προκειμένου να δικαιολογήσει την εν λόγω καταστρατήγηση, να βασιστεί στην ύπαρξη των αποφάσεων της 12ης Ιουλίου 2012, Pimix (C-146/11, EU:C:2012:450), της 29ης Μαρτίου 2012, Τσεχική Δημοκρατία κατά Επιτροπής (T-248/07, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2012:170), και της 29ης Μαρτίου 2012, Λιθουανία κατά Επιτροπής (T-262/07, EU:T:2012:171), οι οποίες απλώς επεξηγούν το περιεχόμενο ορισμένων διατάξεων, όπως θα έπρεπε να είχαν γίνει αντιληπτές από τον χρόνο ενάρξεως της ισχύος τους. Επομένως, δεν πρόκειται για νέο πραγματικό στοιχείο δυνάμενο να δικαιολογήσει την επανεξέταση αποφάσεως.

- 62 Εξάλλου, η Επιτροπή υπέβαλε πλείστες όσες παρατηρήσεις σχετικά με την ουσία της υποθέσεως, οι οποίες, κατ' αυτήν, αποδεικνύουν ότι οι αποφάσεις της 12ης Ιουλίου 2012, Pimix (C-146/11, EU:C:2012:450), της 29ης Μαρτίου 2012, Τσεχική Δημοκρατία κατά Επιτροπής (T-248/07, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2012:170), και της 29ης Μαρτίου 2012, Λιθουανία κατά Επιτροπής (T-262/07, EU:T:2012:171), δεν μπορούν να θεωρηθούν ως ουσιώδη στοιχεία, υπό την έννοια της προεκτεθείσας στις σκέψεις 59 και 60 νομολογίας.
- 63 Η Δημοκρατία της Εσθονίας απαντά στην Επιτροπή ότι η προσβαλλόμενη πράξη δεν αποτελεί επιβεβαιωτική απόφαση, καθόσον εξετάζει την επίδραση τριών νέων στοιχείων στην απόφαση περί ζάχαρης, ήτοι των αποφάσεων της 12ης Ιουλίου 2012, Pimix (C-146/11, EU:C:2012:450), της 29ης Μαρτίου 2012, Τσεχική Δημοκρατία κατά Επιτροπής (T-248/07, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2012:170), και της 29ης Μαρτίου 2012, Λιθουανία κατά Επιτροπής (T-262/07, EU:T:2012:171). Η Δημοκρατία της Εσθονίας προσθέτει ότι δεν είχε προσβάλει την απόφαση περί ζάχαρης, διότι δεν είχε κανένα λόγο να αμφιβάλει για τη νομιμότητά της πριν από την έκδοση των ανωτέρω αποφάσεων. Οι διαβουλεύσεις που έλαβαν χώρα μεταξύ της Δημοκρατίας της Εσθονίας και της Επιτροπής κατόπιν της αιτήσεως περί τροποποιήσεως της αποφάσεως περί ζάχαρης αποδεικνύουν ότι η Επιτροπή δεν είχε λάβει την οριστική της θέση πριν από την έκδοση της προσβαλλομένης πράξεως.
- 64 Επιπροσθέτως, η Δημοκρατία της Εσθονίας αμφισβητεί τις παρατηρήσεις της Επιτροπής οι οποίες αποσκοπούν στο να αποδείξουν ότι οι αποφάσεις της 12ης Ιουλίου 2012, Pimix (C-146/11, EU:C:2012:450), της 29ης Μαρτίου 2012, Τσεχική Δημοκρατία κατά Επιτροπής (T-248/07, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2012:170), και της 29ης Μαρτίου 2012, Λιθουανία κατά Επιτροπής (T-262/07, EU:T:2012:171), δεν αποτελούσαν ουσιώδη στοιχεία, υπό την έννοια της προεκτεθείσας στις σκέψεις 59 και 60 νομολογίας.
- 65 Πρέπει συνεπώς να εξετασθεί εάν οι αποφάσεις της 12ης Ιουλίου 2012, Pimix (C-146/11, EU:C:2012:450), της 29ης Μαρτίου 2012, Τσεχική Δημοκρατία κατά Επιτροπής (T-248/07, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2012:170) και της 29ης Μαρτίου 2012, Λιθουανία κατά Επιτροπής (T-262/07, EU:T:2012:171), μπορούν να θεωρηθούν ως νέα και ουσιώδη στοιχεία, υπό την έννοια της προεκτεθείσας στις σκέψεις 59 και 60 νομολογίας.

Επί του ζητήματος κατά πόσον οι αποφάσεις των οποίων γίνεται επίκληση μπορούν να θεωρηθούν ως νέα στοιχεία

- 66 Δεν αμφισβητείται ότι οι αποφάσεις της 12ης Ιουλίου 2012, Pimix (C-146/11, EU:C:2012:450), της 29ης Μαρτίου 2012, Τσεχική Δημοκρατία κατά Επιτροπής (T-248/07, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2012:170), και της 29ης Μαρτίου 2012, Λιθουανία κατά Επιτροπής (T-262/07, EU:T:2012:171), εκδόθηκαν μετά την έκδοση της αποφάσεως περί ζάχαρης. Επομένως, οι ανωτέρω αποφάσεις δεν ήταν δυνατόν να ληφθούν υπόψη κατά την έκδοση της αποφάσεως περί ζάχαρης. Το γεγονός ότι οι αποφάσεις αυτές είναι μεταγενέστερες της αποφάσεως περί ζάχαρης δεν επαρκεί ώστε να θεωρηθούν ως νέα στοιχεία, υπό την έννοια της προεκτεθείσας στις σκέψεις 59 και 60 νομολογίας.

- 67 Συγκεκριμένα, πρέπει να επισημανθεί ότι η Δημοκρατία της Εσθονίας βασίζεται, όσον αφορά το αίτημά της περί τροποποίησης της απόφασης περί ζάχαρης, όχι σε αυτή καθεαυτή την έκδοση των αποφάσεων της 12ης Ιουλίου 2012, Pimix (C-146/11, EU:C:2012:450), της 29ης Μαρτίου 2012, Τσεχική Δημοκρατία κατά Επιτροπής (T-248/07, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2012:170), και της 29ης Μαρτίου 2012, Λιθουανία κατά Επιτροπής (T-262/07, EU:T:2012:171), ή σε πραγματικό στοιχείο που προέκυψε από τις εν λόγω αποφάσεις, αλλά σε αναλογική εφαρμογή του νομικού συλλογισμού του δικαστή της Ένωσης στις εν λόγω αποφάσεις.
- 68 Όμως, όσον αφορά την απόφαση της 12ης Ιουλίου 2012, Pimix (C-146/11, EU:C:2012:450), πρέπει να υπομνησθεί ότι η ερμηνεία κανόνα του δικαίου της Ένωσης στην οποία προβαίνει το Δικαστήριο, κατά την άσκηση της αρμοδιότητας που του απονέμει το άρθρο 267 ΣΛΕΕ, δια φωτίζει και διευκρινίζει την έννοια και το περιεχόμενο του κανόνα αυτού όπως πρέπει ή θα έπρεπε να νοείται και να εφαρμόζεται από την έναρξη ισχύος του, με αποτέλεσμα μια προδικαστική απόφαση να έχει όχι διαπλαστική αλλά αμιγώς αναγνωριστική αξία, με συνέπεια τα αποτελέσματά της να ανάγονται, καταρχήν, στην ημερομηνία ενάρξεως ισχύος του ερμηνευομένου κανόνα (βλ. απόφαση της 12ης Φεβρουαρίου 2008, Kempter, C-2/06, EU:C:2008:78, σκέψη 35 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).
- 69 Συνεπώς, η απόφαση της 12ης Ιουλίου 2012, Pimix (C-146/11, EU:C:2012:450), απλώς και μόνο διασαφηνίζει την υφιστάμενη νομική κατάσταση, όπως θα μπορούσε και θα έπρεπε να είχε γίνει αντιληπτή από την Επιτροπή, καθώς και από τη Δημοκρατία της Εσθονίας, κατά τον χρόνο εκδόσεως της αποφάσεως περί ζάχαρης.
- 70 Όσον αφορά τις αποφάσεις της 29ης Μαρτίου 2012, Τσεχική Δημοκρατία κατά Επιτροπής (T-248/07, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2012:170), και της 29ης Μαρτίου 2012, Λιθουανία κατά Επιτροπής (T-262/07, EU:T:2012:171), αφενός, επισημαίνεται ότι οι πλημμέλειες που ασκούσαν επίδραση στην απόφαση περί άλλων γεωργικών προϊόντων, οι οποίες διαπιστώθηκαν με τις εν λόγω αποφάσεις και δικαιολογούσαν την ακύρωσή της και οι οποίες, κατά τη Δημοκρατία της Εσθονίας, επηρέαζαν και την απόφαση περί ζάχαρης, υφίσταντο ήδη κατά την έκδοση της εν λόγω αποφάσεως και ότι τίποτα δεν εμπόδιζε τη Δημοκρατία της Εσθονίας να τις επικαλεστεί στο πλαίσιο προσφυγής ακυρώσεως κατά της αποφάσεως αυτής.
- 71 Αφετέρου, με τον νομικό συλλογισμό που υιοθέτησε το Γενικό Δικαστήριο στις αποφάσεις της 29ης Μαρτίου 2012, Τσεχική Δημοκρατία κατά Επιτροπής (T-248/07, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2012:170), και της 29ης Μαρτίου 2012, Λιθουανία κατά Επιτροπής (T-262/07, EU:T:2012:171), απλώς διαπιστώθηκε η ύπαρξη των πλημμελειών που επηρέαζαν την απόφαση περί άλλων γεωργικών προϊόντων. Ωστόσο, πρέπει να υπομνησθεί ότι η συνεκτίμηση του σκεπτικού που παραθέτει τους ακριβείς λόγους της ελλείψεως νομιμότητας που διαπιστώθηκε από τον δικαστή της Ένωσης σε ακυρωτική απόφαση έχει ως μόνο σκοπό τον προσδιορισμό της ακριβούς έννοιας όσων κρίθηκαν με το διατακτικό και, συνεπώς, το δεδικασμένο που παράγει μια σκέψη ακυρωτικής αποφάσεως δεν μπορεί να καταλαμβάνει πρόσωπα τα οποία δεν ήταν διάδικοι στη δίκη και έναντι των οποίων δεν κρίθηκε, συνεπώς, απολύτως τίποτα με την απόφαση. Υπό τις συνθήκες αυτές, καίτοι το άρθρο 263 ΣΛΕΕ επιβάλλει στο οικείο θεσμικό όργανο την υποχρέωση να φροντίσει ώστε η πράξη που θα αντικαταστήσει την ακυρωθείσα να μην εμφανίζει τις ίδιες παρατυπίες που προσδιόρισε η ακυρωτική απόφαση, η εν λόγω διάταξη δεν συνεπάγεται ότι το εν λόγω θεσμικό όργανο οφείλει, κατόπιν αιτήσεως των ενδιαφερομένων, να επανεξετάζει πανομοιότυπες ή παρεμφερείς αποφάσεις που φέρονται να εμφανίζουν την ίδια παρατυπία, και οι οποίες απευθύνονται σε άλλους αποδέκτες και όχι στον προσφεύγοντα (απόφαση της 14ης Σεπτεμβρίου 1999, Επιτροπή κατά AssiDomän Kraft Products κ.λπ., C-310/97 P, EU:C:1999:407, σκέψεις 55 και 56).
- 72 Οι αποφάσεις της 12ης Ιουλίου 2012, Pimix (C-146/11, EU:C:2012:450), της 29ης Μαρτίου 2012, Τσεχική Δημοκρατία κατά Επιτροπής (T-248/07, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2012:170), και της 29ης Μαρτίου 2012, Λιθουανία κατά Επιτροπής (T-262/07, EU:T:2012:171), δεν μπορούν, επομένως, να θεωρηθούν ως νέα στοιχεία, υπό την έννοια της προεκτεθείσας στις σκέψεις 59 και 60 νομολογίας. Συναφώς, κρίνεται ότι, όπως ορθώς υποστηρίζει η Επιτροπή, η Δημοκρατία της Εσθονίας επιζητεί,

στην πραγματικότητα, να καταστρατηγήσει την απαγόρευση ασκήσεως προσφυγής κατά της αποφάσεως περί ζάχαρης μετά την παρέλευση της σχετικής προθεσμίας που προβλέπεται στο άρθρο 263 ΣΛΕΕ, κάτι που θα ισοδυναμούσε με παροχή στον αποδέκτη ορισμένης πράξεως της δυνατότητας να ζητεί οποτεδήποτε την τροποποίησή της επικαλούμενος μεταγενέστερη νομολογία και, επομένως, με παροχή της δυνατότητας αμφισβητήσεως εις το διηνεκές των πράξεων της Ένωσης που παράγουν έννομα αποτελέσματα. Όμως η προθεσμία η οποία προβλέπεται στο άρθρο 263 ΣΛΕΕ αποσκοπεί ακριβώς στο να κατοχυρώσει την ασφάλεια δικαίου, αποτρέποντας τέτοια αμφισβήτηση εις το διηνεκές (βλ., συναφώς, απόφαση της 12ης Οκτωβρίου 1978, Επιτροπή κατά Βελγίου, 156/77, EU:C:1978:180, σκέψη 20). Απλώς και μόνον το γεγονός ότι ούτε η διοίκηση, κατά την έκδοση αποφάσεως, ούτε ο αποδέκτης αυτής έλαβαν υπόψη ή επικαλέστηκαν, πριν από την παρέλευση της προθεσμίας ασκήσεως προσφυγής κατά της εν λόγω αποφάσεως, ερμηνεία του δικαίου ή νομικό συλλογισμό που υιοθέτησε ο δικαστής της Ένωσης σε μεταγενέστερη απόφαση δεν δύναται να θίξει τον απρόσβλητο χαρακτήρα της οικείας αποφάσεως.

- 73 Επί του ζητήματος αυτού, η Δημοκρατία της Εσθονίας προβάλλει, στην απάντησή της στις γραπτές ερωτήσεις του Γενικού Δικαστηρίου, ότι «η αρχή της [...] ασφάλειας δικαίου δεν μπορεί να αποκλείσει την αναθεώρηση διοικητικής αποφάσεως εάν αυτή φαίνεται να αντίκειται στο δίκαιο της Ένωσης», στοιχείο που κατ' αυτήν επιβεβαιώνεται, μεταξύ άλλων, από το σκεπτικό του Δικαστηρίου στην απόφαση της 19ης Σεπτεμβρίου 2006, *i-21 Germany και Arcor* (C-392/04 και C-422/04, EU:C:2006:586, σκέψη 52). Εντούτοις, καίτοι στην απόφαση αυτή το Δικαστήριο αναγνώρισε ότι μπορούσε να τεθεί κάποιο όριο στην αρχή της ασφάλειας δικαίου όσον αφορά τις διοικητικές αποφάσεις που αντίκεινται στο δίκαιο της Ένωσης και έχουν καταστεί απρόσβλητες, το οποίο δύναται να δικαιολογήσει υπό ορισμένες συνθήκες την τροποποίησή τους, παράλληλα επισήμανε ότι οι εν λόγω περιορισμοί δεν εφαρμόζονται οσάκις ο αιτών την επανεξέταση της αποφάσεως η οποία έχει καταστεί απρόσβλητη δεν είχε εξαντλήσει τα ένδικα βοηθήματα που είχε στη διάθεσή του κατά της εν λόγω αποφάσεως (βλ., συναφώς, απόφαση της 19ης Σεπτεμβρίου 2006, *Germany και Arcor*, C-392/04 και C-422/04, EU:C:2006:586, σκέψεις 53 και 54).
- 74 Ελλείπει νέων στοιχείων, υπό την έννοια της προεκτεθείσας στις σκέψεις 59 και 60 νομολογίας, τα οποία να επικαλέστηκε η Δημοκρατία της Εσθονίας στην αίτησή της περί επανεξετάσεως και επί των οποίων να αποφάνθηκε η Επιτροπή, η προσβαλλόμενη πράξη πρέπει να θεωρηθεί ως επιβεβαιωτική της αποφάσεως περί ζάχαρης.
- 75 Μόνον ως εκ περισσού πρέπει λοιπόν να εξετασθεί εάν οι αποφάσεις της 12ης Ιουλίου 2012, *Pimix* (C-146/11, EU:C:2012:450), της 29ης Μαρτίου 2012, *Τσεχική Δημοκρατία κατά Επιτροπής* (T-248/07, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2012:170), και της 29ης Μαρτίου 2012, *Λιθουανία κατά Επιτροπής* (T-262/07, EU:T:2012:171), μπορούν να θεωρηθούν ως ουσιώδη στοιχεία.

Επί του ζητήματος κατά πόσον οι αποφάσεις των οποίων γίνεται επίκληση μπορούν να θεωρηθούν ως ουσιώδη στοιχεία

- 76 Ένα στοιχείο χαρακτηρίζεται ως ουσιώδες, υπό την έννοια της προεκτεθείσας στις σκέψεις 59 και 60 νομολογίας, όταν είναι ικανό να μεταβάλει ουσιωδώς τη νομική κατάσταση που ελήφθη υπόψη από τους εκδότες της προγενέστερης πράξης, όπως συμβαίνει δηλαδή, μεταξύ άλλων, στην περίπτωση στοιχείου που εγείρει αμφιβολίες ως προς τη βασιμότητα της λύσεως που υιοθετήθηκε με την επίμαχη πράξη (βλ. απόφαση της 13ης Νοεμβρίου 2014, *Ισπανία κατά Επιτροπής*, T-481/11, EU:T:2014:945, σκέψη 39 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).
- 77 Επομένως, πρέπει να εξετασθεί εάν οι αποφάσεις της 12ης Ιουλίου 2012, *Pimix* (C-146/11, EU:C:2012:450), της 29ης Μαρτίου 2012, *Τσεχική Δημοκρατία κατά Επιτροπής* (T-248/07, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2012:170), και της 29ης Μαρτίου 2012, *Λιθουανία κατά Επιτροπής* (T-262/07, EU:T:2012:171), εγείρουν αμφιβολίες ως προς το βάσιμο της αποφάσεως περί ζάχαρης.

- 78 Το εν λόγω ζήτημα δεν αντιμετωπίστηκε από τη Δημοκρατία της Εσθονίας και την Επιτροπή, ειδικώς υπό το πρίσμα του παραδεκτού της προσφυγής. Εντούτοις, προς στήριξη του πρώτου λόγου ακυρώσεως, η Δημοκρατία της Εσθονίας εξέθεσε σειρά επιχειρημάτων με σκοπό να καταδείξει ότι ο παράνομος χαρακτήρας της απόφασης περί ζάχαρης προέκυπτε από τις αποφάσεις της 12ης Ιουλίου 2012, *Pimix* (C-146/11, EU:C:2012:450), της 29ης Μαρτίου 2012, Τσεχική Δημοκρατία κατά Επιτροπής (T-248/07, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2012:170), και της 29ης Μαρτίου 2012, Λιθουανία κατά Επιτροπής (T-262/07, EU:T:2012:171), επιχειρήματα τα οποία αμφισβητούνται από την Επιτροπή.
- 79 Συναφώς, η Δημοκρατία της Εσθονίας επισημαίνει, κατ' ουσίαν, ότι από συνδυασμένη εξέταση των αποφάσεων της 12ης Ιουλίου 2012, *Pimix* (C-146/11, EU:C:2012:450), της 29ης Μαρτίου 2012, Τσεχική Δημοκρατία κατά Επιτροπής (T-248/07, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2012:170), και της 29ης Μαρτίου 2012, Λιθουανία κατά Επιτροπής (T-262/07, EU:T:2012:171), προκύπτει ότι η απόφαση περί ζάχαρης ήταν αντίθετη προς τις διατάξεις του παραρτήματος IV, σημείο 4, παράγραφος 2, της Πράξεως Προσχωρήσεως και του άρθρου 58 της ως άνω πράξεως. Καταρχάς, η Δημοκρατία της Εσθονίας προβάλλει ότι σκοπός του συστήματος απομακρύνσεως των πλεοναζόντων αποθεμάτων ζάχαρης από την αγορά, το οποίο καθιερώθηκε ενόψει της προσχωρήσεως, ήταν να αποφευχθεί κάθε διατάραξη των μηχανισμών που προβλέπει η κοινή οργάνωση της αγοράς ζάχαρης. Προς επίτευξη αυτού ακριβώς του σκοπού ο κανονισμός 60/2004 επέβαλε, κατά τη Δημοκρατία της Εσθονίας, στα νέα κράτη μέλη την υποχρέωση, αφενός, να διαθέτουν από 1ης Μαΐου 2004 σύστημα προσδιορισμού των πλεοναζόντων αποθεμάτων ζάχαρης των κύριων επιχειρηματιών και, αφετέρου, να υποχρεώσουν τους εν λόγω επιχειρηματίες να προσκομίσουν αποδείξεις ότι τα ως άνω αποθέματα απομακρύνθηκαν από την αγορά έως τις 30 Νοεμβρίου 2005 ή να καταβάλουν χρηματική εισφορά για τη μη απομακρυνθείσα ποσότητα. Η Δημοκρατία της Εσθονίας υποστηρίζει ότι εκπλήρωσε αυτήν την υποχρέωση θεσπίζοντας τον *ÜLTS*. Εξάλλου, κατά τη Δημοκρατία της Εσθονίας, από την απόφαση της 12ης Ιουλίου 2012, *Pimix* (C-146/11, EU:C:2012:450), προκύπτει ότι, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 58 της Πράξεως Προσχωρήσεως, δεν θα μπορούσε να αντιταχθεί στους Εσθονούς επιχειρηματίες κανονισμός μη δημοσιευθείς στην εσθονική γλώσσα, ακόμα κι αν αυτοί είχαν πληροφορηθεί τις υποχρεώσεις που απέρρεαν από αυτόν και τις είχαν τηρήσει. Επομένως, ο *ÜLTS*, καθόσον παρέπεμπε στις διατάξεις του κανονισμού 60/2004 καθώς και στον κώδικα ΣΟ για τη ζάχαρη που περιλαμβανόταν στον κανονισμό (ΕΟΚ) 2913/92 του Συμβουλίου, της 12ης Οκτωβρίου 1992, περί θεσπίσεως κοινοτικού τελωνειακού κώδικα (ΕΕ 1992, L 302, σ. 1), οι οποίοι δημοσιεύθηκαν στην εσθονική γλώσσα στις 6 Αυγούστου και στις 4 Ιουλίου 2005 αντιστοίχως, δεν μπορούσε να αντιταχθεί στους Εσθονούς επιχειρηματίες. Η Δημοκρατία της Εσθονίας επισημαίνει ότι, για τον λόγο αυτόν, μετά την έκδοση της απόφασης της 12ης Ιουλίου 2012, *Pimix* (C-146/11, EU:C:2012:450), επέστρεψε στους οικείους Εσθονούς επιχειρηματίες τα ποσά που είχαν καταβληθεί σύμφωνα με τον *ÜLTS*. Συνεπώς, η απορρέουσα από τον κανονισμό 60/2004 υποχρέωσή της περί απομακρύνσεως των πλεοναζόντων αποθεμάτων από την αγορά περιορίστηκε στην πράξη, κατά την ίδια, στην καταβολή μιας απλής χρηματικής εισφοράς στον προϋπολογισμό της Ένωσης. Ωστόσο, κατά τη Δημοκρατία της Εσθονίας, κάτι τέτοιο είναι, σύμφωνα με τις αποφάσεις της 29ης Μαρτίου 2012, Τσεχική Δημοκρατία κατά Επιτροπής (T-248/07, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2012:170), και της 29ης Μαρτίου 2012, Λιθουανία κατά Επιτροπής (T-262/07, EU:T:2012:171), ασύμβατο προς το παράρτημα IV, σημείο 4, παράγραφος 2, της Πράξεως Προσχωρήσεως.
- 80 Η Επιτροπή αμφισβητεί τα επιχειρήματα της Δημοκρατίας της Εσθονίας.
- 81 Σημειωτέον ότι τα επιχειρήματα της Δημοκρατίας της Εσθονίας βασίζονται σε δύο σωρευτικώς προβαλλόμενους ισχυρισμούς, σύμφωνα με τους οποίους, αφενός, από την απόφαση της 12ης Ιουλίου 2012, *Pimix* (C-146/11, EU:C:2012:450), προκύπτει ότι της ήταν αδύνατον να εισπράξει από τους Εσθονούς επιχειρηματίες τα ποσά που αναφέρονται στο άρθρο 6, παράγραφος 3, του κανονισμού 60/2004 και, αφετέρου, από τις αποφάσεις της 29ης Μαρτίου 2012, Τσεχική Δημοκρατία κατά Επιτροπής (T-248/07, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2012:170), και της 29ης Μαρτίου 2012, Λιθουανία κατά Επιτροπής (T-262/07, EU:T:2012:171), προκύπτει ότι, λαμβανομένης υπόψη της εν λόγω αδυναμίας, η Επιτροπή δεν μπορούσε να ζητήσει από τη Δημοκρατία της Εσθονίας την καταβολή χρηματικής εισφοράς δυνάμει του άρθρου 7, παράγραφος 2, του ανωτέρω κανονισμού.

- 82 Επομένως, πρέπει να εξετασθεί καθένας από τους εν λόγω ισχυρισμούς, εν γνώσει του ότι η απόρριψη έστω ενός εκ των δύο αρκεί ώστε να κριθεί ότι τα επιχειρήματα της Δημοκρατίας της Εσθονίας δεν είναι βάσιμα και, ως εκ τούτου, ότι αυτή δεν κατάφερε να αποδείξει ότι οι αποφάσεις της 12ης Ιουλίου 2012, *Pimix* (C-146/11, EU:C:2012:450), της 29ης Μαρτίου 2012, Τσεχική Δημοκρατία κατά Επιτροπής (T-248/07, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2012:170), και της 29ης Μαρτίου 2012, Λιθουανία κατά Επιτροπής (T-262/07, EU:T:2012:171), έπρεπε να θεωρηθούν ως ουσιώδη στοιχεία, υπό την έννοια της προεκτεθείσας στις σκέψεις 59 και 60. νομολογίας
- 83 Προς στήριξη του πρώτου της ισχυρισμού, κατά τον οποίον ήταν αδύνατον να εισπραχθούν από τους Εσθονούς επιχειρηματίες τα ποσά που αναφέρονται στο άρθρο 6, παράγραφος 3, του κανονισμού 60/2004, η Δημοκρατία της Εσθονίας επισημαίνει ότι η υποχρέωση που υπείχαν οι επιχειρηματίες δυνάμει του ÜLTS, να καταβάλουν χρηματική εισφορά στον εθνικό της προϋπολογισμό σε περίπτωση μη απομακρύνσεως από την αγορά των πλεοναζόντων αποθεμάτων τους ζάχαρης, δεν μπορούσε να αντιταχθεί στους εν λόγω επιχειρηματίες, ακόμα κι αν η ημερομηνία κατά την οποία αυτοί όφειλαν να καταβάλουν τέτοια εισφορά ήταν μεταγενέστερη της ημερομηνίας της δημοσιεύσεως του κανονισμού 60/2004 στην εσθονική γλώσσα. Ο χρόνος γεννήσεως των υποχρεώσεων των επιχειρηματιών είναι, κατά τη Δημοκρατία της Εσθονίας, η 1η Μαΐου 2004, ημερομηνία κατά την οποία προσδιορίστηκαν τα πλεονάζοντα αποθέματά τους ζάχαρης και κατά την οποία τα νέα κράτη μέλη όφειλαν πλέον να διαθέτουν σύστημα προσδιορισμού των αποθεμάτων αυτών. Κατά τη Δημοκρατία της Εσθονίας, τούτο επιβεβαιώνεται, κατ' ουσίαν, από την απόφαση της 12ης Ιουλίου 2012, *Pimix* (C-146/11, EU:C:2012:450), με την οποία κρίθηκε ότι οι βασιζόμενες στον ÜLTS πράξεις επιβολής επιβαρύνσεως δεν μπορούσαν να αντιταχθούν στους επιχειρηματίες, καίτοι είχαν εκδοθεί μετά τη δημοσίευση του κανονισμού 1972/2003 στην εσθονική γλώσσα. Εξάλλου, σύμφωνα με τη νομολογία, θα ήταν αδικαιολόγητο να βασιστεί κανείς σε ημερομηνία άλλη από την 1η Μαΐου 2004 για την εφαρμογή μεταβατικών μέτρων ενόψει της προσχωρήσεως.
- 84 Συναφώς, αρκεί η επισήμανση ότι, αντιθέτως προς όσα υποστηρίζει η Δημοκρατία της Εσθονίας, ο γενεσιουργός λόγος της επιβαρύνσεως που έπρεπε να καταβάλουν οι Εσθονοί επιχειρηματίες στον εθνικό προϋπολογισμό, σύμφωνα με το άρθρο 6, παράγραφος 3, του κανονισμού 60/2004, όπως τροποποιήθηκε, δεν ήταν η κατοχή πλεοναζόντων αποθεμάτων κατά την ημερομηνία της προσχωρήσεως. Συγκεκριμένα, προκύπτει σαφώς από την εν λόγω διάταξη ότι ο γενεσιουργός λόγος της επιβαρύνσεως ήταν η μη απομάκρυνση των πλεοναζόντων αποθεμάτων από την αγορά έως τις 30 Νοεμβρίου 2005. Όμως οι κανονισμοί 1789/2003 και 60/2004 είχαν δημοσιευθεί στην Επίσημη Εφημερίδα στην εσθονική γλώσσα περισσότερο από δεκαπέντε μήνες πριν από τη συγκεκριμένη ημερομηνία (βλ., ανωτέρω, σκέψη 13). Συνεπώς, πρέπει να γίνει δεκτό ότι η έλλειψη δημοσιεύσεως στην Επίσημη Εφημερίδα των κανονισμών αυτών στην εσθονική γλώσσα κατά την ημερομηνία της προσχωρήσεως δεν εμπόδιζε τη Δημοκρατία της Εσθονίας να αντιτάξει τον ÜLTS στους Εσθονούς επιχειρηματίες για να επιτύχει την καταβολή της επίμαχης επιβαρύνσεως.
- 85 Το συμπέρασμα αυτό δεν ανατρέπεται από το επιχείρημα της Δημοκρατίας της Εσθονίας κατά το οποίο, με την απόφαση της 12ης Ιουλίου 2012, *Pimix* (C-146/11, EU:C:2012:450), κρίθηκε ότι οι βασιζόμενες στον ÜLTS πράξεις επιβολής επιβαρύνσεως δεν μπορούσαν να αντιταχθούν στους επιχειρηματίες, καίτοι είχαν εκδοθεί μετά τη δημοσίευση των κανονισμών 1789/2003 και 1972/2003 στην Επίσημη Εφημερίδα στην εσθονική γλώσσα.
- 86 Συγκεκριμένα, με την απόφαση της 12ης Ιουλίου 2012, *Pimix* (C-146/11, EU:C:2012:450), το Δικαστήριο έκρινε ότι η υποχρέωση καταβολής επιβαρύνσεως επί των πλεοναζόντων αποθεμάτων άλλων γεωργικών προϊόντων, όπως προβλέπει το άρθρο 4 του κανονισμού 1972/2003, καθοριζόταν βάσει των αποθεμάτων που υφίσταντο κατά την ημερομηνία προσχωρήσεως και ότι, ως εκ τούτου, η ημερομηνία εκδόσεως της πράξεως επιβολής επιβαρύνσεως δεν ασκούσε επιρροή στη γενεσιουργό αιτία της εν λόγω επιβαρύνσεως. Αυτό δεν μπορεί να εφαρμοστεί εν προκειμένω, δεδομένου ότι η υποχρέωση καταβολής επιβαρύνσεως επί των πλεοναζόντων αποθεμάτων που προβλέπεται στο άρθρο 4 του κανονισμού 1972/2003 και αυτή που προβλέπεται στο άρθρο 6, παράγραφος 3, του κανονισμού 60/2004 γεννήθηκαν σε διαφορετικά χρονικά σημεία. Επομένως, ενώ η επιβάρυνση που

προβλέπεται στον κανονισμό 1972/2003 οφειλόταν λόγω της απλής κατοχής πλεοναζόντων αποθεμάτων κατά την ημερομηνία της προσχωρήσεως, η επιβάρυνση που προβλέπεται στον κανονισμό 60/2004 δεν μπορούσε να απαιτηθεί για μόνο τον λόγο της κατοχής πλεοναζόντων αποθεμάτων κατά την ημερομηνία αυτή. Ο επιχειρηματίας είχε τη δυνατότητα να αποφύγει την καταβολή της επιβαρύνσεως απομακρύνοντας από την αγορά τα πλεονάζοντα αποθέματα που βρίσκονταν στην κατοχή του. Η υποχρέωση καταβολής της εν λόγω επιβαρύνσεως αποτελούσε, στην πραγματικότητα, συνέπεια της παραβάσεως της υποχρεώσεως του επιχειρηματία να απομακρύνει από την αγορά τα ανωτέρω πλεονάζοντα αποθέματα.

- 87 Ο ισχυρισμός της Δημοκρατίας της Εσθονίας κατά τον οποίον ήταν αδύνατον να εισπραχθούν από τους Εσθονούς επιχειρηματίες τα ποσά που αναφέρονται στο άρθρο 6, παράγραφος 3, του κανονισμού 60/2004 δεν βρίσκει, επομένως, έρεισμα στην απόφαση της 12ης Ιουλίου 2012, Pimix (C-146/11, EU:C:2012:450), και είναι απορριπτός.
- 88 Δεδομένου ότι, λαμβανομένου υπόψη του σωρευτικού χαρακτήρα των δύο ισχυρισμών που προέβαλε η Δημοκρατία της Εσθονίας προς στήριξη του επιχειρήματος κατά το οποίο ο παράνομος χαρακτήρας της αποφάσεως περί ζάχαρης προκύπτει από την εξέταση των αποφάσεων της 12ης Ιουλίου 2012, Pimix (C-146/11, EU:C:2012:450), της 29ης Μαρτίου 2012, Τσεχική Δημοκρατία κατά Επιτροπής (T-248/07, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2012:170), και της 29ης Μαρτίου 2012, Λιθουανία κατά Επιτροπής (T-262/07, EU:T:2012:171), η απόρριψη έστω ενός εκ των δύο ισχυρισμών αρκεί για την απόρριψη του ως άνω επιχειρήματος (βλ. σκέψη 82 ανωτέρω), διαπιστώνεται ότι οι αποφάσεις αυτές δεν δύνανται να θεωρηθούν ως ουσιώδη στοιχεία, υπό την έννοια της προεκτεθείσας στις σκέψεις 59 και 60 νομολογίας, παρέλκει δε η εξέταση του δεύτερου ισχυρισμού.
- 89 Από το σύνολο των προηγούμενων σκέψεων προκύπτει ότι τα στοιχεία στα οποία βασίστηκε η αίτηση τροποποίησης της αποφάσεως περί ζάχαρης την οποία υπέβαλε στην Επιτροπή η Δημοκρατία της Εσθονίας δεν δύνανται να θεωρηθούν ούτε ως νέα ούτε ως ουσιώδη, υπό την έννοια της προεκτεθείσας στις σκέψεις 59 και 60 νομολογίας. Υπό τις συνθήκες αυτές, η προσβαλλόμενη πράξη πρέπει να θεωρηθεί ως απόφαση επιβεβαιωτική της αποφάσεως περί ζάχαρης και η προσφυγή πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτη.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 90 Κατά το άρθρο 134, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου.
- 91 Δεδομένου ότι η Δημοκρατία της Εσθονίας ηττήθηκε, πρέπει να καταδικασθεί στα δικαστικά έξοδα, σύμφωνα με το αίτημα της Επιτροπής.
- 92 Κατά το άρθρο 138, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, τα κράτη μέλη που παρεμβαίνουν στη δίκη φέρουν τα δικαστικά τους έξοδα. Κατά συνέπεια, η Δημοκρατία της Λεττονίας φέρει τα δικαστικά έξοδά της.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πρώτο πενταμελές τμήμα)

αποφασίζει:

- 1) Απορρίπτει την προσφυγή ως απαράδεκτη.**
- 2) Η Δημοκρατία της Εσθονίας φέρει, εκτός από τα δικαστικά της έξοδα, και τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκε η Ευρωπαϊκή Επιτροπή.**

3) Η Δημοκρατία της Λεττονίας φέρει τα δικαστικά έξοδά της.

Kanninen

Pelikánová

Buttigieg

Gervasoni

Calvo-SoteloIbáñez-Martín

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 24 Μαρτίου 2017.

(υπογραφές)